

Bilag 1.

Fællesrepræsentationen for
de danske Sparekasser.

København, den 23. November 1934.

Til det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om Konvertering og særlige Foranstaltninger vedrørende Landbrugets Gældsforhold.

Paa et den 21. ds. i Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser afholdt Møde vedtog man at rette nedenanførte Henvendelse til det ærede Udvalg angaaende visse Bestemmelser i det af Udvalget behandlede Forslag til Lov om Konvertering og særlige Foranstaltninger vedrørende Landbrugets Gældsforhold:

Ved Forslagets § 9 fastsættes det, at der til og med 11. December Termin 1938 af Pantegæld i Landbrugsejendomme — bortset fra Kredit- og Hypotekforeningslaan og Laan ydet af Overformynderiets Masses Midler — højst maa ydes 4 pCt. aarlig i Rente af det Beløb, der er sikret ved Pant i Ejendommen inden for 75 pCt. af Ejendomsskyldværdien, medens der for Pantegæld, der har Sikkerhed ud over denne Grænse, i det samme Tidsrum højst maa ydes 4½ pCt. i aarlig Rente. Gennemførelsen af en saadan Bestemmelse vil for Sparekasserne volde store administrative Vanskeligheder, idet den vil medføre, at Sparekasserne straks ved Bestemmelsens Ikrafttræden maa undersøge de enkelte Panters Ejendomsskyldværdi, hvortil kommer, at den nye Ejendomsskyldvurdering, der efter Loven skal finde Sted i 1937, vil nødvendiggøre en fornyet Undersøgelse af Pantet og en fornyet Omplacering af Renteforholdene. Sparekasserne tillader sig derfor at henstille, at den paagældende Bestemmelse ikke ophøjes til Lov.

Det samme gælder Bestemmelsen i § 9, sidste Stykke, hvorved det forbydes at tage Provision. Mange Sparekasser — og ofte saadanne, der paa Grund af stor Reservefond har de laveste Udlaansrentesatser — udlaaner for Tiden til samme Rente, som de beregner deres Indskydere, idet den nødvendige Fortjeneste til Administration, Henlæggelse til Reservefond etc. tilvejebringes ved Oppebærelse af en beskedent Provision, i Regelen ikke over et Par Procent. Da Forbud mod at tage Provision nødvendigvis maa medføre en Forhøjelse af Udlaansrenten, vil det være af stor Betydning baade for Debitorerne og for Sparekasserne, at Adgangen hertil ikke berøves Sparekasserne, og Fællesrepræsentationen tillader sig derfor at henstille, at der vedblivende aabnes Sparekasserne Adgang til at oppebære samme Provision som hidtil.

Det er med den største Bekymring, at Sparekasserne har erfaret, at den høje Regering anser det for nødvendigt, at der igen af Hensyn til Konverteringens Gennemførelse røres ved Indlaansrenten, saaledes som foreslaaet i § 12, hvorved først de i Renteloven af 1. Maj 1933 fastsatte Maksimalrentesatser for Indlaan foreslaas forlænget endog til Udgangen af Aaret 1938 — hvad der under Forudsætning af Konverteringens hurtige Gennemførelse maa anses for ganske urimeligt —, hvorhos endvidere Handelsministeren bemyndiges til at nedsætte Renten for fremtidige Indskud og for Indskud, der er sket efter 31. August 1934. Thi ud over at fremhæve, at en Bestemmelse som den sidst anførte, hvorved Rentenedsættelsen gives tilbagevirkende Kraft, vil være umulig at administrere for Sparekasserne, maa man paa ny nedlægge den alvorligste Indsigelse imod, at der foretages yderligere Tvangsudsættelse af Indlaansrenten, selv om denne begrænses til nye Indskud. Dette strider nemlig imod det Løfte, der af Nationalbanken med Regeringens Tilslutning i Efteraaret 1933 gaves Sparekasserne, og som var af saa stor Betydning for Sparekassernes imødekommende Stilling til Nationalbankens Ønske om, at Sparekasserne vilde stille